

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE MAN MET HET MASKER

N° 2709

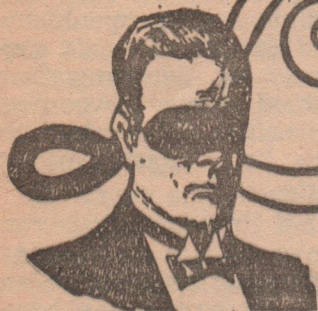

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE MAN MET HET MASKER

HOOFDSTUK I.

ALS DE RIJKEN ZICH VERMAKEN

Niet ver van Bridgeport, gelegen aan het einde van een der zijlijnen van de spoorweg van Londen naar Plymouth, ligt een van de meest luxueuze buitenplaatsen van de earl van Colebrooke, bekend als een van de rijkste mannen van Londen en tevens een van de voornaamste grondbezitters in het graafschap

Dorset, dat toch bekend is om zijn buitengewoon uitgestrekt particulier bezit, dat in handen van slechts weinige rijken is.

Het landgoed zelf ligt ongeveer halverwege tussen Bridgeport en het kleine havenplaatsje Burton, waar-tussen de afstand ongeveer 6 kilometer bedraagt.

Burton is een geliefkoosd ontspanningsoord voor de Bridgeporters, die als zij het maar even kunnen doen, al vroeg op zaterdag er heen trekken en pas weer maandagochtend naar hun zaken in de stad terugkeren.

's Zomers brengen velen er hun vakantie door, vooral degenen, die over een niet al te ruime beurs beschikken, want het gaat in Burton nog steeds tamelijk primitief en aartsvaderlijk toe.

Toch is de natuur hier even rijk en prachtig als in bijna alle andere plaatsen op de zuidkust van Engeland, waarvan men het klimaat wel eens vergelijkt met dat van de Riviera.

De earl van Colebrooke heeft in deze heerlijke streek ongeveer tien jaren geleden dit prachtige modern ingerichte landhuis laten bouwen, en jaar na jaar ontvangt hij zelf of zijn echtgenote daar tal van gasten, die dan worden ondergebracht in de twintig logeerkamers, die het herenhuis rijk is.

Het huis, Kastanjehof geheten, verheft zich op de top van een lage heuvel, waarvan men een verrukkelijk uitzicht heeft over het omliggend terrein met zijn sappige weiden, zijn prachtig geboomte en magifieke bossen.

Het ligt niet ver van de grote weg van Bridgeport naar Burton en is er van gescheiden door een uitgestrekte grasvlakte, die langzaam oploopt en door de tuinlui met de grootste zorg wordt onderhouden.

Alleen op de hoeken prijken op dit veld een paar oleanders in groen geverfde houten kuipen en voor het overige is het gras, niets dan gras. Maar een biljartlaken kon niet gladder zijn. Daar werd tennis gespeeld, soms ook wel croquet, met welk ouderwets spel enkele even ouderwetse dames en heren zich nog wel eens bezig houden, maar daar werd

ook gedanst bij de tonen van de grote vleugel, die in de muziekzaal gelijkvloers stond, waarvan de drie glasdeuren dan wagewijd open stonden, of op de klanken van een radio-orkest.

Soms werd hier wel een openluchtspel vertoond en dan zaten de gasten, voor zover zij niet bang voor een verkoudheid waren, gewoon op de brede treden van het bordes, dat zich langs de hele lengte van het huis uitstreckte.

Kortom, het buitenverblijf van earl Colebrooke was een dorado voor mensen die veel van het buitenleven hielden, maar dit toch graag combineerden met de vermaken, waaraan zij nu eenmaal in hun maatschappelijke kringen in de stad gewend waren.

Op de dag, waarop ons verhaal begint, telde het grote, witgepleisterde herenhuis met zijn zuilengangen, zijn trotse balkons, zijn marmeren beelden op de vier hoeken en zijn monumentale voordeur, ongeveer dertig gasten, uit alle delen van zuidelijk Engeland toegestroomd en die het zich hier zo aangenaam mogelijk hadden gemaakt.

Het was midden in de zomer en het seizoen voor het buitenleven was in volle gang.

Lady Colebrooke nam ditmaal alleen de honneurs waar, want haar echtgenoot, die diplomaat was, werd voorlopig door staatszaken in Londen vastgehouden.

Zij werd dan terzijde gestaan door miss Slaton, een dame van ongeveer zestigjarige leeftijd, merkwaardig lelijk, maar die onovertreffbaar was als huishoudster, en soms ook door haar zoon Bernard, die aan de universiteit in Oxford studeerde, maar die net vakantie had gekregen.

Het was ongeveer half drie in de middag en de lunch was net geëindigd.

De maaltijd was gebruikt in een groot vertrek, naast de muziekzaal, en eveneens met grote, openslaande glasdeuren op het terras uitkomend.

En direkt stroomden de gasten van Lady Colebrooke als een zwerm vrolijke mussen naar buiten en liepen naar het grasveld.

Daar was het tennisnet al gespannen en de vakken waren door middel van brede kalkstrepen op het gras uitgezet.

Er waren zelfs twee banen en het duurde niet lang of het spel was in volle gang.

Overal waren gemakkelijke rieten stoelen neergezet en de ouderen of zij, die het spel niet machtig waren, gingen daarin zitten en keken toe of praatten met elkaar over hun plannen voor de middag.

Enigszins apart van de anderen zat, of liever lag een man van ongeveer veertig jaar, slank maar gespierd, met een energiek, scherp getekend gezicht, waarin twee heldere, grijze ogen onderzoekend en stoutmoedig de wereld in keken. Zijn gezicht was volkomen glad geschooren en zijn haar begon aan de slapen lichtelijk te grijzen. Zijn gewelfde borst, vierkante schouders, gespierde armen en slank middel wezen er op, dat hij veel aan sport deed.

Hij keek nu naar een jongeman met dik blond haar en blauwe ogen, die vlug als water met een van de andere mannelijke gasten, een heren dubbelspel speelde en het zijn tegenstanders blijkbaar uitermate lastig maakte.

Maar langzamerhand scheen de warmte hem een beetje aan het soezen te brengen en het was, alsof hij moeite had, de ogen open te houden. Er kon ongeveer een half uur voorbij zijn gegaan, toen hij op de schouder werd geklopt. Hij keek op en zag de jongeman met het blonde haar en de blauwe ogen voor zich

staan, de racket in de vuist, met de handen in zijn zij, en die verwijtend en hoofdschuddend op hem neer keek.

— Ik geloof werkelijk, dat hij slaapt, kwam het toen bestraffend over zijn lippen. Sliep je, Edward, biecht eerlijk op.

— Als ik niet geslapen heb, dan maak ik mij zelf een verwijt daarvan, want ik heb al mijn best voorgedaan, antwoordde de aangesprokene.

— Maar, mijn hemel, vertel mij dan toch eens, wat je hier eigenlijk komt doen? vroeg de jongeman wanhopig.

— Ik gaf er heel wat voor, als ik het zelf wist, Charles, antwoordde John Raffles.

De jongeman ging naast hem zitten, legde zijn racket naast zich neer en keek zijn vriend onderzoekend aan.

John Raffles, de gentleman-avonturier bevond zich nu twee dagen onder de gasten van Lady Colebrooke.

Hij was uitgenodigd onder de naam Lord William Aberdeen, onder welke naam hij al vele jaren in Londen woonde, en hij had gevolg gegeven aan die invitatie, ten eerste op aandringen van zijn trouwe vriend Charles Brand en ten tweede omdat hij zelf wat behoefte gevoelde aan enige dagen rust en ontspanning na een bijna eindeloze reeks gevaarvolle en schokkende avonturen.

Misschien had het hem, zonder dat hij er zich zelf nog goed rekenschap van gaf, aangetrokken, dat er daar op het landgoed van de schatrijke Lord Colebrooke velen zouden zijn, die met een grote collectie diamanten en andere edelgesteenten zouden aankomen en Raffles had steeds een grote voorliefde gehad voor deze kostbaarheden.

En zo waren de beide mannen twee dagen geleden in de trein gestapt, ieder met een grote koffer vol sporthemden, witte pantalons, linnen schoenen, golfstokken en tennis-rackets; zij waren in Bridgeport weer uitgespat, na een reis van bijna vijf uren, en zij waren aan het station afgehaald met een van de grote auto's van het landhuis.

En nu waren zij hier, werden bruin gebraden door de zon, zwommen in het riviertje, dat op een paar honderd meter afstand voorbij stroomde, of ook wel in zee, aten van de voortreffelijke tafel, wandelden in het uitgestrekte park of langs de akkers die allen van Lord Cole-Brooke gepacht waren, kortom deden alles wat van hen verwacht werd, en waarvoor zij feitelijk waren hier gekomen.

Wat Brand betreft, hij was jong en beschouwde het leven nog altijd van de vrolijke kant, ofschoon zijn deelname aan de meeste avonturen van Raffles hem ook de zwarte kant van het leven maar al te duidelijk had doen zien. Hij viste naar zalm en forel, hij biljartte, hij speelde golf, hij reed paard, hij flirtte een beetje en hij zag beslist geen reden te ontkennen, dat hij zich kostelijk amuseerde. Brand keek Raffles dus onderzoekend aan en vroeg na enige tijd:

— Zeg het maar ronduit, Edward, verveel je je hier?

— Vervelen is het woord eigenlijk niet. Nee, ik geloof niet, dat het eigenlijk verveling is. Ik kan het moeilijk definiëren. Maar kijk eens, wat komt daar voor een vreemde figuur aan? Het lijkt een figuur uit een blijspel; de tante uit een Franse klucht.

Brand wendde zijn blik in de aangeduide richting en zag een dame het terras afkomen, vergezeld door de vrouw des huizes.

Zij kon ongeveer vijftig jaar oud zijn, maar blijkbaar stelde zij alles in het werk om er als vijf en twintig uit te zien.

— Goede hemel, het is markiezin Knollys, riep Brand uit.

— Verbeeld ik het mij, of hoor ik een klank van schrik in je stem, Charles? vroeg Raffles. Wie is die markiezin Knollys?

— Het verwondert mij, Edward, dat je nog niet van haar hebt gehoord of weet wie zij is; het is een van de rijkste vrouwen in Torquai. Zij bezit zoveel land, dat zij het nauwelijks in een dag zou kunnen afrijden en zij heeft bergen juwelen.

Als een gespannen veer, stond Raffles overeind. Hij scheen plotse-ling klaar wakker te zijn geworden. De schitterende blik van zijn ogen was gericht op Lady Knollys, die met trippelende pasjes voortschreed over het grasveld, nu en dan een behaagziek knikje toewerpend aan kennissen en van tijd tot tijd haar gouden face-à-main voor het oog houdend.

En zelfs op deze afstand kon Raffles het flonkeren zien van de juwelen ringen, waarmee haar vingers versierd waren.

— Een wandelende juwelierswinkel, zei hij hoofdschuddend. Is zij een vriendin van Lady Colebrooke?

— Een tante.

— Wat, is dat jonge meisje een tante van onze zes en veertigjarige gastvrouw?

— Ze is vijftig. Als ze wat dichter bij komt, zul je zien, dat die jeugd louter bedrog is. Als je haar te vriend wilt houden, noem dan om alles wat je lief is, nooit het getal vijftig, waar zij bij is. Je zou er haar zeker mee beledigen en haar tot je grootste vijandin maken. Zij wil er ook beslist niet aan herinnerd worden, dat zij de tante van Lady Colebrooke is en dus is ook het woordje

« tante » taboe. Denk daaraan.

— Ik beloof het je, beste kerel.

Markiezin Knollys was nu het grasveld voor de helft overgestoken en Raffles kon haar wat nauwkeuriger bekijken.

Hij zag een spichtige, met alle kunstmiddelen zo jeugdig mogelijk beschilderde dame, met een dunne lange neus, fletse ogen, een spitse kin en wier uiterlijk gedaante herinnerde aan de magere koeien uit Pharo's droom.

De natuur had haar begiftigd met hele grote voeten, en de markiezin probeerde dit gebrek zoveel mogelijk te verbergen, door als het ware op

haar tenen te lopen, waardoor ook het geheim van de hoge hakken was opgelost.

Toen de markiezin zich bij een groepje jongelui gevoegd had en met schelle stem begon te spreken, een stem, die over het hele veld klonk, boog Raffles zich tot Brand over en zei fluisterend :

— Ik blijf nog een weekje hier.

— Dat wist ik immers wel, riep Brand triomfantelijk uit. En mag men weten, wat je zo plotseling van gedachten heeft doen veranderen ?

— Hier is ze met een paar woorden : de juwelen van Lady Knollys.

HOOFDSTUK II.

KLEINE INTRIGES

De gong voor het diner had geklonken en van alle kanten stroomden de gasten, nu volgens het gebruik in dinerjacket en avondtoilet, naar de eetzaal, waarvan de glasdeuren nu gesloten waren.

De grote tafel was gedekt en de deftige bedienden, aangevoerd door de corpulente butler, Green geheten, hadden al post gevat bij het monumentale buffet. Onder druk gepraat nam iedereen zijn plaats in.

Raffles zat dicht bij de gastvrouw, die een bijzondere voorkeur voor hem scheen te hebben en had tegenover zich een heel knap jong meisje, Grace Morton, de dochter van een kolonel, die in de laatste wereldoorlog was geweest en daaruit was teruggekeerd met maar één arm.

De kolonel zat een paar plaatsen verder en hij wist zich op werkelijk onopvallende en bekwame manier te bedienen van zijn kunstart.

Hij was een echte militair, met een geweldige snorrebaard, borstelige wenkbrauwen en een door de zon gebruind gezicht.

Grace was goudblond, zij had grote, blauwe ogen, van dat blauw, dat eigen schijnt te zijn aan de dochters van Albion en zij had een allerliefst figuurtje; meer valt er niet van te zeggen.

Weer een stukje verder, door een levendige brunette van elkaar gescheiden, zaten twee jongelui.

De een was de zoon des huizes, the honourable Bernard Colebrooke, de andere was Edgard Holford, een stevig uit de kluiten gewassen knaap, met schrandere bruine ogen en dik zwart haar.

Hij was een jonge romanschrijver, die naam begon te maken en wiens korte schetsen heel gezocht waren door de uitgevers van verscheidene Londense tijdschriften.

Raffles wist, dat de twee jongelui dikke vrienden waren, want ook Edgar had gestudeerd op de universiteit van Oxford, die hij verlaten had met de graad van doctor in de letteren.

Edgar had aan de andere kant Grace Morton naast zich en de soep was nog niet goed en wel genuttigd, of hij was al in levendig gesprek met het jonge meisje.

Recht tegenover die twee zat de neef van Lady Colebrooke, een dertigjarige met reeds dunnend haar, met een kleur, die de spraakmakende gemeente pleegt aan te duiden met melkboerenhondenhaar.

Hij had nog een ander lichamelijk gebrek: hij keek een beetje scheel.

Hij had weinig geld en de boze wereld verklaarde, dat hij voornamelijk op de zak van zijn tante liep, daar zijn vader sedert enige tijd de koorden van zijn portemonnaie voor goed had dichtgebonden, toen hij van oordeel was, dat zijn enige

spruit nu genoeg geld over de balk had gegoooid.

Niemand wist of Guy Dawson werkelijk ooit iets nuttigs had gedaan, en iedereen betwijfelde, of hij het wel ooit zou doen. Hij was een bekend figuur in de uitgaande Londense wereld, en hij ontbrak zelden bij een bokswedstrijd, een voetbalmatch, een wedren, of een andere sportieve gebeurtenis. Daarbij wedde hij meestal zelf hoog, en niet altijd even gelukkig, en het verwonderde dan ook eigenlijk niemand, dat zijn vader eindelijk een streep onder de hoge rekening had getrokken, en zijn zoon te kennen had gegeven, dat het nu langzamerhand tijd voor hem werd, op zijn eigen benen te staan, een waarschuwing die misschien niet helemaal van rechtvaardigheid ontbloot was, nu zij was gericht tot een man van acht en twintig jaar.

Raffles vond, dat hij een goede plaats had om het gezelschap te bestuderen, voor zover hem dat de moeite waard toescheen.

Want behalve de reeds genoemden, had hij ook het oog op Lady Knollys, die schuin tegenover hem zat, en van wie hij tot zijn niet geringe schrik had menen op te merken, dat zij hem nu en dan een verstolen glimlachje toewierp, dat waarschijnlijk coquet moest voorstellen.

De oude dame zag er jeugdiger dan ooit uit, en het was duidelijk, dat de kamenier die zij had meegebracht, minstens anderhalf uur had moeten werken, om deze nieuwe ervaring te creëren. Het haar was blijkbaar geverfd, en het tekort was aangevuld met valse krullen, die in bevallige lokken opzij van het hoofd neervielen. De fletse ogen waren naar alle schijn met een beetje atropine behandeld, om ze te doen schitteren, wat maar half gelukt was.

Trouwens de schittering van de ogen moest wel totaal verdwijnen naast de verblindende fonkeling van de diamanten, waarmee de ijdele, oude dame zich behangen had. Zij was, zoals de mode het vereiste gedecolleteerd, en op haar magere, benige hals lagen twee rijen diamanten naast elkaar en trokken ieders aandacht.

Maar bovendien trokken zij de opmerkzaamheid van Raffles, die het diamanten snoer met het oog van de kenner direkt op minstens dertig duizend pond sterling taxeerde.

De bedienden kwamen daarop aanlopen, die stil en vlug de borden wegnamen en tegen schone verwisselden, de glazen vulden, en de entre-mets aandroegen.

En over dit alles liet de corpulente butler, de waardige heer Green, zijn strenge en allesziende blikken gaan.

Raffles had juist een pastetje op zijn bord genomen, toen de schelle stem van Lady Knollys hem deed opschrikken.

— Wel, lord Aberdeen, hebt u ons niets nieuws te vertellen over uw reis? Men zegt in Londen, dat u geruime tijd in het buitenland bent geweest.

— Dan heeft men het in Londen bij het rechte eind, mylady, antwoordde Raffles, en hij begon zijn pastijtje aan te snijden.

— Maar hebt u dan niets bijzonders te vertellen? Mag men weten waar u geweest bent?

— Men mag het natuurlijk weten, mylady, maar ik betwijfel sterk, of men het interessant zal vinden. Het was een reis, zoals duizenden Londenars ze maken, die over een weinig geld en veel vrije tijd beschikken. Ik was in Parijs, Rome en Madrid en ik geloof niet dat ik er iets anders of iets meer gezien heb, dan iedere andere toerist.

— Nu doet u zich zelf te kort, Lord Aberdeen, riep de markiezin uit, terwijl zij Raffles met de zwaar beringde wijsvinger dreigde. U bent kunstzinnig aangelegd, wat men, helaas, niet van al onze leden van de Upper Ten kan zeggen, en ik heb mij wel eens laten vertellen, dat u heel goed in staat zou zijn een roman te schrijven.

— Lord Aberdeen doet beter, liet nu de stem van Edgar Holford, de jonge romanschrijver zich horen. Hij schrijft zijn romans niet, hij beleeft ze.

Raffles keek de jongeman glimlachend aan, en vroeg toen:

— Waarom denkt u dat ik romans beleef, beste Holford?

— Maar uw leven is toch een open boek voor iedereen, mylord, antwoordde Holford. Het is in Londen algemeen bekend, dat u de philanthropie beoefent en dat op een manier, die stellig navolging verdient. U vergenoegt u er niet mee, voor een groot bedrag in te schrijven op alle lijsten, die men u voorlegt, u bezoekt de armen zelf, en behalve geld biedt u ook hulp. U komt in aanraking met allerlei mensen, u bent in White Chapel even goed bekend als in Houndsditch, en in beide volksbuurten draagt men u als het ware op de handen. U hebt daar al heel wat gevaarlijke avonturen beleefd, zoals ik gehoord heb, en ik gaf er heel wat voor, als u mij eens een daarvan wil vertellen. Ik ben zeker, dat u mij op die manier kostelijke stof voor een half dozijn schetsen zou leveren.

— Misschien, mompelde Raffles bijna onhoorbaar.

— Maar dit is nog niet alles, mylord. Ik heb het oog op uw grote talenten als amateur-detective. Scotland Yard stelt uw hulp op zeer hoge prijs en hoofdinspekteur Baxter zou er, geloof ik, wel tienduizend pond

sterling voor over hebben, als het mogelijk ware, u bij zijn korps in te lijven. U hebt al dikwijls een zaak tot een oplossing weten te brengen.

— En vindt u dat allemaal romantisch, mijn beste Holford? vroeg Raffles glimlachend.

— Is het dan soms niet romantisch? riep de jonge schrijver verwonderd uit. Ik doe al een paar jaar mijn best, om eens iets dergelijks te beleven en het is mij tot dusverre nog nooit willen lukken. U moet wel bijzonder door de goden begenadigd zijn, mylord, want zij hebben u veel in de schoot geworpen van wat ons arme stervelingen onthouden blijft. U hebt uw leven ingericht naar uw eigen keus, u bekommert zich beest niet om het dwaze keurslijf van onze moderne samenleving, u bent zo vrij als een vogel in de lucht.

— En wie belet u dat ook te zijn, beste Holford? vroeg Raffles.

Holford haalde mistroostig de schouders op, en antwoordde toen maar half verstaanbaar:

— Er zijn redenen, mylord, men kan niet altijd doen wat men wil. Het is echt geen geheim, dat ik niet voor mijn plezier schrijf, tenminste niet uitsluitend. Het is mijn broodwinning geworden...

— En als dat naar waarde beloond wordt, vriend Holford, dan zal die broodwinning een hele lucratieve worden, antwoordde Raffles.

— Neem mij niet kwalijk, maar ik geloof dat ik dat moet betwijfelen, liet een zware stem aan het einde van de tafel zich horen.

Het was kolonel Morton die gesproken had.

— Alle respect voor schrijvers, journalisten en zo voorts, maar zij kunnen, zelfs in ons land, geen droog brood verdienen; de duivel mag me... neem mij niet kwalijk, dat wilde ik niet zeggen. De kunst wordt

nog altijd slecht betaald, tenminste dat is mijn ervaring of men moet een Walt Disney, een Graham Greene, een Jehudi Monhoun, een Orson Welles of een Arturo Focanini zijn. Maar kijk eens naar Rembrandt, kijk eens naar Vondel, kijk eens naar zoveel anderen, die hun lieve landgenoten gewoon hebben laten verhongeren. Vondel hield een pandjeshuis, dames en heren, en als hij dat niet gedaan had, zou hij waarschijnlijk in het armenhuis gestorven zijn, verd... ik vraag excuus, dat wilde ik niet zeggen.

Hier en daar werd onder de jongelui een onderdrukt gelach gehoord, dat echter direkt werd gesmoord, toen de gastvrouw een strenge blik over de gasten liet gaan.

Raffles had toevallig naar Grace Morson gekeken en hij had een blik opgevangen, die zij over de tafel heen op Holford had geworpen.

Het was een half smekende, half bemoedigende blik geweest, en hoe kort hij ook geduurd had, Raffles had er direkt de betekenis van begrepen.

Daarna hernam hij hardop :

— Ik ben het maar in zekere zin met u eens, kolonel. Zeker, met aardse goederen zijn de meeste kunstenaars niet rijk gezegend, maar hoeveel onnoemelijke schatten bezitten zij niet, gewoon in hun eigen kunstenaarschap. Geloof mij, daarnaast zijn de rijksten maar arme stumperds ja, bedelaars !

— Is dat uw mening, mylord ? riep de kolonel verwonderd uit, en blijkbaar tamelijk onaangenaam getroffen, nu hij door een man werd aangevallen, die zeker nog tienmaal rijker was dan hijzelf.

— Het is mijn vaste overtuiging, kolonel, en ik geloof... dat menigeen hier in het vertrek er juist zo over denkt als ik, al zullen misschien weinigen er ronduit voor durven uit-

komen.

Raffles had, terwijl hij sprak, een snelle blik op Grace geworpen, en hij ving een dankbare glimlach op van het meisje, dat echter dadelijk daarop een andere kant uitkeek, toevallig juist naar Holford, die haar een guitig knipoogje toewierp.

Raffles had het gezien, maar er was nog een ander, die het blijkbaar ook bespeurd had, en die ander was de neef van de gastvrouw, Guy Dawson. Er verscheen een boze, kwaad-aardige uitdrukking op zijn gele gezicht.

Raffles had een bijzonder scherp opmerkingsvermogen, en ook dit was hem niet ontgaan.

Hij keek Dawson een ogenblik aandachtig aan en bromde toen :

— Kijk, kijk, hier schijnt, zowaar, een kleine tragedie te worden opgevoerd. Ik zal eens op die vriend letten ; dat heerschap met zijn schelle ogen bevalt mij niet bijzonder.

Maar plotseling klonk weer de schelle stem van Lady Knollys boven alles uit. Zij had tot haar spijt moeten constateren, dat zij niet langer de conversatie beheerste en dat was onverdragelijk voor haar.

— Ik voor mij ben van mening, dat de kunstenaars er ook moeten zijn ; zij veraangenamen ons leven. Wat zou het bestaan zijn zonder muziek, zonder schilderkunst, zonder boeken. Wat denkt u van mijn opmerking, mylord ?

— Ik denk, mylady, antwoordde Raffles ernstig, dat zij getuigt van diepe mensenkennis en een grondig inzicht in de lotsbestemming en het eigenlijk doel van de kunstenaar. Zeker, hij dient tot vermaak van rijken, zoals vroeger de hofnarren strekten tot verpozing van koningen en keizers.

— Maar, mylord, ik geloof werkelijk dat u de draak met mij steekt, antwoordde lady Knollys prullend.

Ik meen het goed met de kunstenaars, en zou werkelijk willen dat zij het wat breder hadden. Zij moesten in een aardig huisje kunnen wonen, met een tuintje er achter, en dan een pensioentje voor de oude dag. Ik ben zelf geestdriftig gestemd voor het plan om een kunstenaars-huis te bouwen, waar zij dan rustig hun laatste levensdagen kunnen doorbrengen.

— Zeker iets in de trant van een besjeshuis of een dierenasyl, hernam Raffles koeltjes. Ik vrees tot de slotsom te moeten komen, mylady, dat u de kunstenaars toch nog niet goed kent. Wie hen opsluit en aan banden legt, die kon hen even goed vermoorden.

Maar nu maakte de gastvrouw, die bang was, dat het gesprek een onaangename wending zou nemen, een opmerking, die direkt de conversatie in andere banen leidde.

Binnen enkele sekonden had zij heel handig het chapiter edelstenen te berde weten te brengen, en van dat ogenblik af was lady Knollys tot haar grote vreugde zo goed als alleen aan het woord.

Haar hoge stem snaterde, kefte, sneed als een mes, ratelde en gilte boven alles uit, en zij bleek werkelijk buitengewoon goed op de hoogte te zijn van het bezit aan diamanten en parels van de meeste rijke Londenaren.

Raffles had enige tijd, niet zonder aandacht, toegelusterd en in zijn ijzeren geheugen zouden de namen van de personen, die de markiezin genoemd had, nooit meer worden uitgewist.

Toen begon hij op een zachte toon gevoerd gesprek met zijn tafeldame, en voorlopig bestond er geen lady Knollys meer voor hem.

Het diner eindigde heel opgewekt, en nauwelijks waren de dames opgestaan, om naar het salon te gaan,

of Holford trad op Grace toe, bood haar zijn arm aan, en liep met haar naar buiten, door een van de glasdeuren, die net weer door de bedienden geopend waren, want het was een verrukkelijke zachte avond.

Brand had zich bij Raffles gevoegd, en de twee vrienden maakten het zich gezellig bij hun glas port.

Er waren nauwelijks enige minuten verlopen, of Holford kwam weer binnen.

Zijn gezicht was erg opgewekt, en zijn moole bruine ogen schitterden van vreugde en trots.

— Hij ziet er uit alsof hem net was verteld, dat hij een grote erfenis gekregen, of een hoofdprijs in de loterij gewonnen heeft, merkte Brand zachtjes op.

— Toch is noch het een, noch het ander het geval, Charles, hij heeft gewoon wat gebabbeld met Grace Morson, daarom schitteren zijn ogen zo, en daarom ziet hij er uit als een veldheer, die net een grote slag heeft gewonnen.

— Wat zeg je? Is hij verliefd op dat jonge ding?

— En zij op hem.

— Mijn hemel, dat geeft brokken, Edward. Heb je niet gehoord hoe de oude kolonel zich over kunstenaars uitliet?

— Ja. Het was niet erg tactvol, maar dat moet men zo'n oude ijzervreter, die vier jaren in de oorlog heeft gezeten, maar niet al te kwalijk nemen. Heb je op Dawson gellet?

— Niet speciaal. Zijn uiterlijk staat mij niet aan.

— Ik kan ook niet zeggen, dat het mij bevalt. Maar het is zeker, dat die jongeman eveneens een oogje heeft laten vallen op Grace Morton; zij is een enig kind en de kolonel is heel rijk. Ik geloof echter niet, dat onze man erg veel kans heeft; kijk

maar eens naar zijn gezicht.

Brand wendde zijn blik naar een hoek van de kamer, waar Dawson in zijn eentje stond te roken, met de rug tegen de muur geleund en her-nam toen half lachend :

— Hij trekt een gezicht als een oorwurm.

— En hij kijkt Holford aan, alsof hij veel zin had, hem neer te slaan, als hij maar durfde. Maar wat nu ? Hij gaat, of liever kruipt de kamer uit. Kom Charles, laten wij dat jongmens eens volgen ; zijn manieren bevallen mij niet.

HOOFDSTUK III.

JUWELEN EN LIEFDE

De rookkamer van Kastanjehof lag aan een brede gang, die dwars door het huis liep, evenwijdig met de voorgevel.

Zij bevond zich op de eerste verdieping, en halverwege de gang was een brede corridor, die op zijn beurt weer uitkwam op de gaanderij, die als een brug de hall overspande, en vanwaar aan weerskanten twee monumentale trappen naar beneden voerden.

Maar aan de andere kant van de corridor liep een kleinere trap eveneens naar beneden, die meestal alleen door het personeel werd gebruikt, en die uitkwam in de buurt van het grote bediendenvertrek.

Hier was een deur naar de achtertuin.

Dawson was deze trap afgegaan, had de deur geopend en stond nu in de donkere tuin.

Hier en daar bewogen zich nog enige lichte gedaanten, en daarnaast waren in de meeste gevallen zwarte gestalten te zien, die alleen als heren herkenbaar waren door het wit van

hun overhemd.

Dawson bleef een ogenblik zoekend rondkijken, liep toen het park in, en volgde enige tijd een van de hoofdlanen.

Hier en daar waren gemakkelijke rustbanken neergezet, en een paar keer verraste Dawson een paartje, dat hier blijkbaar de eenzaamheid had opgezocht.

Hij liep snel door, nu en dan stilstaande om met zijn blikken de duisternis te doorboren, keerde weer op zijn schreden terug, volgde een andere laan, en bleef plotseling met een half onderdrukte kreet van blijdschap staan.

Daar kwam Grace Morton aanlopen, helemaal alleen. Ook zij stond stil, ook zij slaakte een kreet, maar het was echt geen uitroep van aangename herkenning, eerder het tegendeel.

— U hier, mijnheer Dawson ? vroeg zij, en tegelijkertijd scheen het alsof zij hem voorbij wilde lopen.

— Ja, miss Morton, ja, Grace. Ik hield het daarbinnen niet langer uit

bij de anderen; ik moest de frisse lucht in en ik zocht je.

— Zocht u mij? herhaalde Grace blijkbaar onaangenaam getroffen. Het is toch zeker niet zo belangrijk, wat u mij te zeggen hebt?

— Ja, Grace, heel belangrijk. Maar waarom tutoyeer je mij niet meer? Waarom noem je mij mijnheer Dawson?

— Omdat, omdat... begon Grace stotterend.

— Je kunt er geen reden voor hebben, Grace. Wij kennen elkaar al zo lang, al sedert onze kinderjaren, en wij noemen elkaar allang bij de naam. Waarom die plotselinge verandering?

— Ik geloof, ik vind dat het beter is, mijnheer Dawson. Ik wil u niet verzwijgen, dat er in uw gedrag van de laatste dagen iets gekomen is, iets anders dan gewone vriendschap en kortom, dat vind ik niet prettig.

Dawson was achteruit gestapt, alsof hij een klap had ontvangen, en zijn stem had een hese klank, toen hij antwoordde:

— Niet prettig? Wat wil je zeggen? Je moet het toch allang gemerkt hebben, Grace, dat...

— Niet verder, mijnheer Dawson. Ik wil het niet horen, viel Grace hem in de rede, en zij maakte opnieuw een beweging, alsof zij hem wilde voorbijlopen.

Maar Dawson had haar bij de arm gegrepen. Hij had zijn sigaret ver van zich afgegooid, en stond nu vlak voor haar, met bevende lippen, en terwijl zijn ogen onrustig heen en weer dwaalden.

— Ga niet weg, Grace, zei hij. Ik laat je niet gaan, voor je mij gezegd hebt, dat je iets meer voor mij voelt dan vriendschap. Je wil mij laten zwijgen, maar ik kan niet, ik wil niet. Ik houd van je Grace. Wordt mijn vrouw.

Het meisje dwong zich uit alle

macht tot kalmte.

Zij waren in een afgelegen deel van het park, het was hier heel donker, en niets was hier te horen dan het zachte ruisen van de bladeren boven hun hoofd.

Haar stem klonk rustig, ofschoon zij zich blijkbaar moest inspannen om kalm te blijven, toen zij antwoordde:

— Nee, mijnheer Dawson. Het spijt mij, ofschoon ik mij zelf niet het minste verwijt hoeft te maken, daar ik tegenover u altijd dezelfde ben gebleven, maar ik kan uw vrouw niet worden.

— Jij kunt niet? herhaalde Dawson schor. En waarom niet? Heb je dan altijd met mij gespeeld? Heb jij willen flirten, om mij naderhand weg te smijten als...

— Geen woord meer, viel Grace hem met vlammende ogen in de rede. U vergeet zichzelf, mijnheer Dawson. Nooit heb ik u ook maar de minste aanleiding gegeven om te denken, dat u van mij ooit iets meer zou verwachten mogen dan vriendschap. U liegt als u zegt dat het anders is. En als u zo doorgaat, dan zult u mij er toe dwingen te zeggen, dat het mij spijt, u ooit onder mijn vrienden te hebben gerekend.

— Maar zeg mij dan tenminste wat de reden is, dat jij mijn vrouw niet kunt worden, riep Dawson uit. Wij kennen elkaar te lang, dan dat ik genoeg zou hoeven te nemen met een gewone afwijzing. Maar, je hoeft niet te schrikken; ik zal je de moeite wel besparen. Er is een ander, nietwaar? Een vent met mooie maniertjes en een gladde tong, die het goudvisje wel in zijn netje zou willen halen. Ja, nu schrik je, je verbleekt, je gaat achteruit. Ik had het dus wel bij het rechte eind. Maar pas op, nooit zal ik dulden, dat die indringer, die zogenaamde schrijver, een man die het papier

niet eens betalen kan, waarop hij zijn nonsens neerkrabbelt, mij berooft wat ik altijd als het mijne heb beschouwd.

— Nu is het genoeg. Geen woord meer, mijnheer Dawson, antwoordde Grace hooghartig en op ijskoude toon. Nu hebt u zelf de laatste band tussen ons verbroken, die van vriendschap. Ik heb u altijd voor een onnozele domoor gehouden, ik merk nu dat ik mij vergist heb, u bent een schoft. En maak nu plaats, ik wil naar huis.

Dawson was groen van woede geworden, en zijn trekken waren verwrongen van drift en wraakzucht. En nu kwam een vreemde indringer, die hem blijkbaar zonder de minste moeite, de buit voor de neus wegkaapte.

Zijn stem was overgegaan in een hees gefluister, toen hij het meisje de weg versperde en haar toe beet:

— Denk je dat ik je zo zal laten gaan? Wilt je mij als een kwajongen wegzenden? O, je zult u nog wel eens bedenken. Wij hebben ons laatste woord nog niet met elkaar gesproken en ik laat je niet gaan, zonder een kus.

— Wat, je durft nog...? riep Grace uit, sidderend van verontwaardiging en afschuw.

— Wat valt er te durven? vroeg Dawson honend. Wij zijn hier wel een kwartier van het huis, het is hier donker en eenzaam, daar hoeft ik weinig lef voor te hebben.

— Een des te groter lafaard ben je, schreeuwde het meisje. O, dat ik mij zo in een man heb kunnen vergissen. En ik dacht nog, dat u mijn vriend was. Laat mij nu onmiddellijk door, of u zult er spijt van krijgen.

Maar Dawson was door hartstocht en woede verblind. Hij greep het meisje bij de pols, en trok haar met geweld naar zich toe...

— Wat een prachtige avond, nietwaar, mijnheer Dawson? Een sigaret opsteken? klonk ineens een harde, metaalheldere stem van uit de duisternis.

De vraag was heel gewoon, en de stem was zo kalm mogelijk en toch lag er iets in, dat Guy Dawson dwong, het jonge meisje direkt los te laten, dat zich nog maar even de tijd gunde, Lord William Aberdeen, die haar zo net op tijd te hulp was gekomen, een dankbare blik toe te werpen en het daarop, zonder nog een woord te spreken, haastig op een lopen te zetten.

Hijgend van woede en opwindning was Dawson midden op de weg blijven staan. En vlak voor hem stond Raffles, wijdbeens, het hoofd een beetje scheef, zijn gouden sigarettenkoker geopend in de handen, en met een spottende blik in zijn ogen.

— Géén sigaret, wel een sigaret, hoe is het? vroeg hij rustig. Het duurt lang voor u een besluit neemt, mijnheer Dawson.

— Ik he... werkelijk mylord, ik geloof niet dat ik op dit ogenblik... hm... trek in een sigaret heb.

— Dat verbaast me van u, mijnheer Dawson. Ik dacht dat gij een grote roker was, en ik geloof te mogen zeggen, dat mijn sigaretten niet van de slechtste zijn. Maar u ziet er werkelijk uit, of u zich niet helemaal goed voelt. Vergis ik mij daarin?

— De zaak is, ik heb een beetje hoofdpijn, mylord, ik dacht dat de buitenlucht mij goed zou doen, en daarom...

— En daarom bent u een beetje in het park gaan wandelen. En omdat er geschreven staat, dat de mens niet eenzaam zij, daarom hebt u het gezelschap van miss Morton gezocht. Heel begrijpelijk. Geen beter middel tegen hoofdpijn, dan het vrolijk en opwekkend gesnap van een knap

meisje. Maar waarom loopt u zo hard, die grote stappen zullen er uw hoofdpijn niet beter op maken. Wat ik zeggen wil, het gezelschap van mijn sekretaris, mijnheer Brand en van mij is u toch, hoop ik, niet lastig?

— Integendeel, mylord, antwoordde Dawson met een zuurzoet lachje. Ik liep echter zo hard, omdat ik er misschien beter aan doe, vroeg naar bed te gaan.

— Doet dat, beste kerel, doe dat, zei Raffles gul. Ga gauw naar bed, en vergeet dan vooral niet een doek met koud water om uw hoofd te doen. Haast u, mijnheer Dawson, en beterschap.

De schurk mompelde iets onverstaanbaars, en haastte zich weg.

Raffles keek hem een ogenblik na, en zei toen op verachtelijke toon:

— En toch noemt men zo iemand in de omgang een gentleman. Die man gaat om met heren; hij verschijnt dagelijks op zijn club; zijn schuldeisers nemen de hoed voor hem af; hij is een heer, om kort te gaan, en toch doet hij zoiets.

— Waarom heb je hem eigenlijk laten gaan? vroeg Brand. Hij kon het haar nog wel eens lastig maken.

— Dat zal hij voorlopig wel uit zijn hoofd laten, en bovendien heb ik hem zolang aan de praat, dat het meisje kan hebben gevonden zich in veiligheid te brengen. Tenslotte heb ik nu over ernstiger zaken met je te spreken.

— Ik geloof al haast te kunnen begripen, wat het onderwerp van het gesprek zal zijn, zei Brand zacht. Ik heb aan tafel een paar keer naar je zitten kijken, en een paar keer heb ik je met zekere begerigheid naar het diamanten halssnoer van Lady Knollys zien kijken.

— Als dat zo is, dan verdien ik een berisping, want een man als ik mag zelfs niet de schijn op zich la-

den, alsof hij andermans diamanten mooier zou vinden dan zijn eigen. Intussen heb je het geraden, ik heb de grootste belangstelling voor dat halssnoer. Die diamanten en de vrouw, die ze draagt, horen niet bij elkaar. Die heerlijke stenen om die magere, tanige hals te zien, kwetst mijn schoonheidsgevoel in hoge mate, en ik geloof er een goed werk mee te doen, als ik de diamanten en de vrouw van elkaar scheid.

— Het zal wel niet al te moeilijk zijn vannacht in haar kamer binnen te dringen.

— Vannacht al? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom niet?

— Omdat je nog niets van haar gewoonten weet, je weet zelfs niet welke slaapkamer zij heeft.

— Dat is gauw genoeg te ontdekken, en ik meen het zelfs wel te kunnen raden, want vanmorgen waren alle logeerkamers bezet, op een tweetal na, voor in het huis, in een van de vleugels, die voor Lady Knollys bestemd waren. Je weet waarschijnlijk, dat Lady Colebrooke een van de erfgenamen van haar schatrijke tante is, en zij heeft dus alle reden haar in ere te houden, en naar de ogen te kijken. Het zal ons echter niet moeilijk vallen, daarover zekerheid te krijgen. Natuurlijk zou mijn taak heel gemakkelijk worden, wanneer zij werkelijk twee kamers in gebruik heeft en de juwelen niet in haar slaapkamer bewaart. Want ik kan er natuurlijk niet aan denken geweld tegenover een vrouw te gebruiken, vooral wanneer zij de vijftig al gepasseerd is.

— Heb je mijn hulp nodig?

— Ik denk dat die totaal overbodig is, Charles. In gevallen als deze kan een enkel man met groter veiligheid optreden, dan wanneer hij in gezelschap van anderen is. Het zal van een lelen dakje gaan, dat

verzekert ik je.

— Veronderstel dat je de diamanten inderdaad in handen krijgt, dan gaan wij er zeker direkt vandoor?

— Waar zit je verstand, Charles? riep Raffles uit. Dat zou het beste middel zijn, om de verdenking direkt op ons te laden. Natuurlijk blijven wij rustig hier.

De beide vrienden waren onder het spreken langzaam in de richting van het huis gewandeld, en toen zij

het wit zagen schemeren tussen de bomen, zei Raffles op zachte toon:

— Dat huis bevat op het ogenblik twee gelukkige mensen en een die diep ongelukkig is, niet alleen omdat hij zich in zijn liefde bedrogen ziet, maar ook en vooral omdat hij zich een groot fortuin ziet ontgaan. Het geld, Charles, het vervloekte geld heeft al heel wat ongeluk gebracht in deze wereld.

HOOFDSTUK IV.

EEN UUR IN DE NACHT

Te middernacht wist Raffles alles wat hij nodig had te weten, betreffende het diamanten halssnoer.

Lady Knollys had inderdaad de beide kamers in gebruik, die Raffles tegenover Brand had genoemd en die de beste uit het hele huis waren.

Waar de juwelen bewaard werden, had hij niet precies kunnen ontdekken, maar in ieder geval waren zij in een van de twee kamers, dat was zeker.

Hij had de ligging van de beide vertrekken heel nauwkeurig bestudeerd, en hij was er nu wel zeker van, de weg daarheen desnoods in het donker en op de tast te kunnen vinden.

Al vóór elf uur waren de meeste gasten naar bed gegaan.

Alleen in het speelzaaltje zaten nog een viertal verwoede bridegspelers, maar ook dezen gaven om twaalf uur de worsteling tegen de slaap op, en trokken naar hun ka-

mers, waar zij al spoedig in diepe rust lagen.

Het buitenleven is uitstekend voor een gezonde slaap, en dat was ook Raffles niet onbekend. Hijzelf was echter klaar wakker, zo wakker als hij zich nog zelden gevoeld had, volkomen fris, en ook in staat, om als het nodig mocht zijn, de hele nacht wakker te blijven. Hij had zitten lezen, een bundel gedichten van Shelley, en de tijd was omgevlogen.

Om half een schoof hij het boek opzij, stond stil op, opende een van de kasten, nam er een tas uit en deed die open.

Het bevatte een goed verborgen, geheim vak op de bodem, waaruit Raffles een valse zwarte puntbaard en een fluwelen masker nam.

Hij liet deze voorwerpen in de zak van zijn dinnerjacket glijden, overtuigde zich, dat hij een kleine geladen browning bij zich had, en diepte tenslotte uit het geheime vak

nog een étui op, dat een aantal voortreffelijke, fijne inbrekerswerktuigen bleek te bevatten.

Na ook dit bij zich te hebben gestoken, was Raffles klaar voor zijn onderneming.

Hij wachtte tot zijn horloge één uur aanwees, opende voorzichtig zijn kamerdeur, liep de gang op, en sloot de deur weer achter zich.

In huis was alles doodstil. Raffles wist, dat alle bedienden allang naar bed waren, en bovendien sliepen zij op een veilige afstand.

Raffles sloop de gang af, en de dunne zolen van zijn lakschoenen maakten op de loper niet meer geluid, dan de poten van een kat zouden hebben gedaan.

Raffles had zijn kamer op de derde verdieping en hij zou dus een trap af moeten, en vervolgens naar de linker-zijvleugel van het huis moeten gaan, waar de beide kamers van Lady Knollys lagen.

Hij was nu de gang uit gelopen, en stond opnieuw stil om te luisteren. Alles bleef echter rustig in het grote huis. Het was stikdonker om hem heen, maar nochtans liep Raffles, zonder zich een ogenblik te vergissen, verder. Hij kende precies het aantal stappen, dat zijn kamerdeur van de trap scheidde. Hier bevond zich overigens een portaal, overdag door een raam verlicht, en door het raam drong het licht van de afnemende maan naar binnen.

Raffles begon voorzichtig de brede wenteltrap af te dalen. Hij was haar echter nog niet voor de helft afgegaan, of hij stond ineens stil. Zijn geoefend, scherp gehoor had een geluid opgevangen. Hij luisterde met de grootste aandacht, en tenslotte kon hij de aard van het geluid bepalen. Het klonk alsof er uiterst voorzichtig en heel langzaam een deurknop werd omgedraaid. Raffles daalde nog een paar treden van de

trap af, en boog zich iets over de leuning. Het eerst werd zijn aandacht getrokken door een zwak lichtschijnsel, als van een kaars of een kleine zaklantaarn.

Maar toen viel zijn oog op een gedaante, die bij dat schijnsel iets scheen te doen aan een kamerdeur.

Raffles hoefde geen ogenblik te aarzelen, want daarvoor was hij te zeker van zijn zaak, die deur behoorde tot de zittkamer van Lady Knollys.

— Ik wil lid van het Lagerhuis worden, als hier geen kapers op de kust zijn, bromde Raffles zacht voor zich heen. Maar wie kan dat zijn? Een gewone inbreker is het niet, de man heeft een zwarte broek aan, en daarover heen draagt hij een pyjama.

Op dit ogenblik had de man daar beneden eindelijk de deur open, en draaide zich om, om de blaker op te nemen, die hij naast zich op de vloer had neergezet.

Niet zonder moeite wist Raffles de kreet te weerhouden.

De man daar beneden was Guy Dawson.

— Dat is een vreemde snuiter, bekende Raffles zichzelf. Is hij inderdaad een concurrent, of wat? Daar moet ik het mijne van hebben.

Raffles daalde voorzichtig nog een paar treden omlaag, en daar Dawson de deur op een paar handbreedten open had laten staan, waarschijnlijk om niet onverhoeds verrast te worden en de vlucht te kunnen nemen, als hij een geluid hoorde, kon Raffles een klein gedeelte van de kamer overzien.

Hij keek aandachtig toe, en zag nu en dan de gedaante van Dawson, die met de kaars in de hand, op zijn tenen rondsloop, en nu en dan enige voorwerpen scheen te verplaatsen.

Er verstreek ongeveer een kwartier.

Als Guy Dawson al geen inbreker

was, dan gedroeg hij zich toch zeker als zodanig, want zelfs met de grootste inspanning kon Raffles beslist niet horen, wat hij daar binnen uitvoerde.

Ook de bewoonster van de kamer scheen rustig door te slapen.

Maar eindelijk scheen de nachtelijke zwerver zijn doel te hebben bereikt, want hij kwam weer te voorschijn, kwam de gang op, en deed de deur zorgvuldig achter zich dicht, zonder haar echter in het slot te trekken.

Zijn gezicht was heel bleek, en zijn ogen hadden een boosaardige glans.

Raffles kon echter absoluut niet zien, dat hij iets bij zich droeg, behalve de blaker.

Hij had bijtijds gemaakt, dat hij uit het gezicht kwam, en dat was goed ook, want Dawson richtte zijn schreden naar de trap.

Raffles bereikte echter veel eerder het portaal dan de man met de blaker, en daar vond hij de gelegenheid weg te schuilen achter het gordijn van een grote porte-manteau.

Hij hoorde Dawson echt niet naderen, zo zacht liep de man, maar door een kier van het gordijn zag hij het lichtschijnsel naderbij komen en even daarna in dezelfde gang verdwijnen, waar hij net door was gegaan.

— Ik had er 'n lief ding voor over, als ik wist wat de vent op deze verdieping zoekt, begon Raffles opnieuw. Ik meende te weten, dat hij op de tweede verdieping slaapt. Nu, de diamanten van Lady Knollys lopen niet weg; wij zullen eerst eens zien wat onze man hier wel te maken kan hebben.

En met deze woorden kwam Raffles van achter het gordijn te voorschijn, en sloop op zijn beurt de gang in.

Juist verdween het lichtschijnsel

om een hoek, en toen Raffles die bereikte en uiterst voorzichtig in de dwarsgang keek na zich languit op de vloer te hebben neergelegd, zag hij, dat Dawson opnieuw stilstond, alweer voor een deur, en ook alweer heel langzaam, uiterst langzaam aan de knop begon te draaien.

— Dit is de vreemdste geschiedenis, die ik in lange tijd heb bijgevoond, fluisterde Raffles voor zich heen. Dat is de kamer van... laat eens kijken... jazer, de kamer van de jonge Holford.

Na verloop van ongeveer vijf minuten had Dawson de deur geopend, en hij stapte nu binnen, het licht van de kaars temperend, door er zijn hand voor te houden.

Weer liet hij de deur open staan, om direkt te kunnen vluchten, wanneer de nood aan de man mocht komen, en Raffles kon tot zijn geruststelling juist het bed zien, waarop Holford rustig sluimerde.

Hij lag met het gezicht naar de muur gekeerd, en Dawson nam totaal geen notitie van hem.

Raffles begreep dan ook direkt, dat het hem om iets anders te doen was.

Hij zag Dawson op zijn tenen door het vertrek sluipen, zijn hand in zijn zak steken, er iets uithalen, en daarop verdween hij een ogenblik uit het gezicht.

Reeds wilde Raffles handelend optreden toen Dawson alweer te voorschijn kwam, naar de deur sloop, de gang weer betrad, en ditmaal de deur heel voorzichtig weer begon te sluiten.

Daar hij zeker langs dezelfde weg zou moeten terugkeren, kroop Raffles op handen en knieën snel achteruit, en juist toen hij zijn eigen kamerdeur had bereikt en deze geruisloos geopend had, doemde het schijnsel van de kaars aan het einde van de gang op.

Raffles duwde de deur zacht dicht en bleef luisteren. Toen hij echter niets meer hoorde, nadat er tien minuten verstreken waren, trok hij de deur weer zachtjes naar zich toe en keek in de gang, die nu volkomen donker was.

Van Guy Dawson was niets meer te zien; waarschijnlijk was hij weer naar zijn eigen kamer gegaan.

Raffles stond een ogenblik in gedachten verzonken, en mompelde toen voor zich heen:

— Daar steekt iets achter. Wij hebben hier natuurlijk niet te doen met een gewone inbraak, bij twee gasten gepleegd. Dat trouwens die jonge schurk daar al toe gekomen zou zijn, dat is niet aan te nemen. En ik acht het in de hoogste mate verdacht, dat hij juist naar het vertrek van zijn medeminnaar ging. Ik moet er het mijne van hebben.

Hij stapte weer in de kamer terug, opende opnieuw de grote tas en nam er een soort cape uit, die wel enigszins op een domino leek, behalve dat zij veel korter was.

Het kledingstuk was van dunne, zwarte stof gemaakt, bezat wijde mouwen, en was voorzien van een kap, die de drager over het hoofd kon trekken.

Raffles wierp zich deze mantel snel om, die zijn gestalte volkomen verborg, deed de zwarte baard aan, bond zich het masker voor, en trok de kap over zijn hoofd.

Er was nu beslist niets anders van zijn gezicht te zien dan een paar stukjes van de wangen, en zelfs aan de scherpste blik zou het niet lukken, hem te herkennen.

Hij liet zijn browning in een van de buitenzakken van de mantel glijden, die hij helemaal had dichtgeknoopt, en nu verliet hij opnieuw zijn kamer.

Brand sliep vast naast hem, maar deze scheen echt niets te hebben ge-

hoord, ofschoon Raffles er zeker van was, dat hij geruime tijd wakker was gebleven en de Grote Avonturier dacht er niet aan, hem in deze gevaarlijke zaak te betrekken.

Met de hem eigen, volkomen onhoorbare tred, sloop Raffles weer naar de kamer van Edgar Holford, luisterde enige ogenblikken, bracht zijn oog voor het sleutelgat, en draaide toen voorzichtig de knop van de deur om.

De kamer was in een vage schemering gehuld, want de overgordijnen waren niet helemaal gesloten, en door de kieren drong zwakjes het maanlicht naar binnen.

Raffles nam zijn revolver in de hand, sloot de deur achter zich, liep op het bed toe, na de schakelaar van het elektrische licht te hebben omgedraaid, en tikte de rustig sluimerende Holford op de schouder.

De jonge romanschrijver moest wel een gezonde slaap hebben, want Raffles moest hem nog tweemaal tamelijk hardhandig tegen de schouder duwen, om hem wakker te krijgen.

Eindelijk was het zover, hij wreef zich de ogen uit, die knipperend rondkeken, verblind door het heldere licht, en vestigde ze toen met meer verbazing dan schrik op de zwarte, onbeweeglijke gedaante, die voor zijn bed stond, met in de rechterhand iets verdacht glinsterends.

— U hoeft niet te schrikken, mijnheer Holford, zei Raffles zacht, en met veranderde stem.

— Ik schrik beslist niet, beste vriend, ik ben alleen maar in de hoogste mate verbaasd.

— Hoe zo? vroeg Raffles, die niet kon nalaten onder zijn masker te glimlachen.

— Wel, u bent toch zeker een inbreker?

— Zo zou men het kunnen noemen.

— En dan zou ik niet verbaasd zijn? Wat komt u hier in 's hemels-naam zoeken? Weet u wie ik ben?

— Dat weet ik heel goed, mijnheer Holford.

— En toch komt u om mij te bestelen. Heel merkwaardig. Maar man, al zoekt u hier een dag achter elkaar, u zult niets anders vinden dan ee opneurte... .. dan een portefeuille met 50 of 60 pond sterling, een paar gouden manchetknopen, en een zilveren sigarettenkoker. U bent aan het verkeerde adres, dat kan ik u verzekeren. Zoek maar gerust, u zult hier niets vinden, en wat die revolver betreft, die kunt u rustig wegdoen.

— Voorlopig zal ik aan die wenk geen gevolg geven, mijnheer Holford. U mocht eens zin krijgen om te gaan schreeuwen, misschien wel om een worsteling met mij te beginnen, en dat past echt niet in mijn kraam. Ik doe op mijn beurt een ander voorstel. U hebt mij de raad gegeven, eens in uw kamer rond te zoeken, nietwaar?

— Zeker, en ik herhaal dat.

— Welnu, ik zal hem opvolgen, maar op voorwaarde, dat u mij helpt zoeken.

— Waarom zou ik al die moeite doen? hernam Holford schouderophalend. Als u er bepaald op staat een arme pennelikker te bestelen, dan kunt u zichzelf ook wel helpen, u komt toch zeker niet om mijn half voltooide novelle, die ik voor de « Weekly Review » had bestemd?

— Ik ben overtuigd, mijnheer Holford, dat die novelle mij geen windeieren zou leggen, maar ook daarom kom ik niet hier.

Holford was nu recht overeind in zijn bed gaan zitten, en had de handen om zijn opgetrokken knieën geslagen en in die houding staarde hij de geheimzinnige indringer met de grootste verbazing aan.

— U bent een rare sinjeur, kwam het toen over zijn lippen. Als u een inbreker bent, dan bent u er een van een merkwaardig soort. En zeg mij nu eens eindelijk en recht op de man af, wat u hier dan eigenlijk van mijn bezittingen tot het uwe wilt maken.

— Wat ik zoek is uw eigendom niet, mijnheer Holford, ging Raffles rustig voort.

— Hoor eens, goede man, als u soms hier gekomen bent, om raad-seltjes op te geven, dan doet u er toch werkelijk beter aan, daarvoor een gunstiger tijdstip uit te kiezen, hernam de jonge schrijver. Het kan toch onmogelijk uw bedoeling zijn, de meubelen uit deze kamer weg te slepen, die van mijn gastvrouw zijn?

— Nee, mijnheer Holford, ook dat niet. Kom, wij zullen niet te lang meer treuzelen en ik zal u uit de brand helpen. Ik zoek hier iets van veel groter waarde en dat van een van de andere gasten is. U bent natuurlijk beter gekend met de meubelen in dit vertrek, en ik heb u wakker gemaakt om mij te helpen zoeken, daar u anders misschien verschrikt wakker zou zijn geworden, en het dadelijk op een schreeuwen zou hebben gezet. Wees dus zo goed, even op te staan en mij te helpen.

Nog steeds zeer verwonderd wierp Holford het dunne dek van zich af, stapte uit het bed, schoot zijn sloffen aan, rekte zich eens uit, en begon toen zachtjes voor zich heen te lachen.

— Waarom lacht u? vroeg Raffles.

— Het is een lachje van blijdschap, goede vriend. Ik lach, omdat u mij ongezocht een mooi gegeven voor een kleine schets aan de hand doet.

— Wacht nog maar vijf minuten, en u zult mij nog veel meer danken,

kwam Raffles ironisch. Ik denk, dat ik u niet alleen de stof kan leveren voor een schets, maar voor een heel feuilleton van dertig dagbladnummers. Zou u dat kistje even willen openen?

Raffles had op een palissanderhouten kistje gewezen, dat midden op de tafel stond, en dat van een ouderwets en zeer deugdelijk slot voorzien was.

— Er zitten sigaren in, goede vriend, wil je roken?

— Merci, ik rook zelden andere sigaretten dan de mijne. Maar ik zou toch graag eens zien, of er werkelijk niets anders dan sigaren in dat kistje zijn.

Holford keek de de rare inbreker een ogenblik zwijgend aan, haalde toen de schouders op, liep op het bureau toe, opende een lade, nam er een kleine sleutelbos uit en opende met een eigenaardig gevormd sleuteltje het slot van het palissanderhouten kistje.

Het bevatte een twintigtal regalia's.

— Rookt u nog al veel? vroeg Raffles, die de sigaren even verlegd had, om te zien of er iets onder lag.

— Ja, ik ben een tamelijk zware roker, vriend inbreker, en als u een raad van mij wilt aannemen, ga u dan vooral niet te erg aan nicotine te buiten.

— Ik dank u, mijnheer Holford, zei Raffles met een zacht lachje. Nee, dan hoef ik in dit kistje ook niet te zoeken. Ik denk eerder, dat ik mijn nasporingen kan beperken tot die plekken, waar u weinig of niet komt hier in de kamer. Laat eens zien, is er hier in het vertrek geen doos, kist, koffer of valies, waarin u uit de aard der zaak maar weinig te zoeken hebt?

— Waarom wilt u dat in 's hemelsnaam weten? vroeg Holford,

die nu van de hele zaak helemaal niets meer begreep.

— Dat zult u direkt wel zien. Begin maar met mij op mijn vragen te antwoorden.

— Nu dan, in die wandkast staat een koffer met alleen ondergoed, en ik ben niet van plan, daarin iets te zoeken voor het einde van de week.

— Laat ons die koffer dan maar eens zien, zei Raffles kortaf.

— Wat, wilt u mij mijn ondergoed, mijn pyjama's, mijn sokken afnemen?

— Wees gerust, mijnheer Holford, ik ben zelf van een en ander ruimschoots voorzien, ik heb pas deze week een nachtelijk bezoek gebracht bij een fabrikant van fijne herenartikelen, dat niet zonder resultaat is gebleven. De koffer!...

De jongeman aarzelde niet langer. Hij begon nu in te zien, dat er achter dit zonderlinge verzoek meer stak, dan hij aanvankelijk vermoed had. Hij liep dus naar de kast toe, opende de deur en riep op gedempte toon:

— Hé, dat is vreemd, ik weet zeker, dat ik die deur gesloten had voor ik naar bed ging. Zeg eens, vriend, bent u hier misschien vannacht al eerder geweest?

— Niet ik, een ander.

— Een ander? Een collega dus?

— Nee, ik geloof niet, dat men hem zo zou kunnen noemen. Maar haal nu de koffer eens te voorschijn.

Holford aarzelde niet langer, aangestoken als hij nu was door de behoefte, zich te overtuigen dat alles met die koffer in orde was.

Hij opende de kast dus wagenwijd en trok een kleine, van juchtleider vervaardigde koffer te voorschijn, een zogenaamde hutkoffer, plat en met ronde hoeken, voorzien van twee sterke leren hengsels.

— Hoe minder geluid u maakt,

adviseerde Raffles hem op kalme toon, hoe beter het voor mij is en in zekere zin ook voor u. U zult dat wel begrijpen.

— Hier is de koffer, antwoordde Holford, die het voorwerp nu tot midden in de kamer had getrokken.

— Was hij gesloten?

— Nee, wel stak de sleutel op het slot.

— Dan maak ik er u attent op, dat die er nu niet meer op zit, kwam het kalm over Raffles' lippen.

— Dat is sterk, zei Holford verbluft. Ik weet zeker, dat ik er de sleutel gisteren zelf op heb gestoken, en nog sterker het deksel is dicht, en ik kan hem niet open krijgen, het ding is op slot.

— De koffer op slot, de sleutel weg, nu, mijnheer Holford, begint u soms ergens lucht van te krijgen?

— Waarvan moet ik lucht krijgen? zei Holford ongeduldig. Het is alsof ik droom. Ik zal mij eens in de arm knippen. Nee, ik ben klaar wakker. En vertel mij nu alstublieft eens duidelijk, vriend inbreker, wat dit alles te betekenen heeft.

Inplaats van te antwoorden, haalde Raffles zwijgend een paar kleine lopertjes te voorschijn, stak er een van in het slot, een kort gekraak en

hij kon het deksel oplichten.

— Bravo! Prima, kwam Holford met oprechte bewondering. U verstaat uw vak, dat is zeker.

Zonder op deze lof te letten, begon Raffles het keurig opgevouwen linnengoed met zorg uit de koffer te nemen.

Hij had een paar stukken op de tafel gelegd, toen Holford grimmig uitriep:

— Er is iemand met zijn handen aan mijn goed geweest.

— Zo is het ook, mijnheer Holford, nog geen half uur geleden, antwoordde Raffles lakoniek.

En kalm ging hij verder met het leeg halen van de koffer.

Holford keek enige tijd zwijgend toe, en vroeg toen, daar hij zijn ongeduld niet langer kon bedwingen:

— Zou u mij nu eens willen zeggen, wat gij eigenlijk in die koffer denkt te vinden?

— Dit, antwoordde Raffles kalm.

Hij hield een voorwerp in de hoogte, dat hij net tussen het linnengoed had uitgehaald, en dat glansde en schitterde in alle kleuren van de regenboog.

Het was het diamanten halssnoer van Lady Knollys.

HOOFDSTUK V

EEN LAFFE STREEK

Raffles was een ogenblik bang geweest, dat Holford een kreet van verbazing zou slaken, misschien wel van woede, maar daarvoor was de jongeman veel te verbluft.

Zijn lippen bewogen zich zonder dat er een klank over kwam, en hij viel op een stoel neer, terwijl hij met wezenloze blik naar het glin-

sterende snoer keek.

Toen mompelde hij iets onverstaanbaars, en eindelijk kwam het met inspanning over zijn lippen:

— Wat... wat heeft... dat te betekenen?

— Ja, mijnheer Holford, nu bent u stomverbaasd, en dat kan ik begrijpen. Wat mij betreft, mijn ver-

bazing is minder groot, omdat ik een gedeelte van deze kleine tragi-comedie heb kunnen gadeslaan, wel te verstaan, zonder dat de enige acteur er zich van bewust was, dat er een klein publiek bestond, samengesteld uit slechts een man, dat hem in zijn verrichtingen gadesloeg.

— Maar... voor de drommel... ik begrijp niet...

— Het zal u spoedig duidelijk worden, mijnheer Holford, antwoordde Raffles, terwijl hij met een vlugge beweging het kostbare halssnoer in zijn zak liet glijden. U zult wel begripen, wat het is, als ik u een klein verhaaltje verteld heb...

Maar ineens zweeg Raffles, want hij begreep wel, dat hij de jongeman onmogelijk kon vertellen, wat er die avond in het park tussen Grace Morton en Guy Dawson was voorgevallen, zonder zijn identiteit te verraden. Hij ging dus op veranderde toon verder :

— Ik zal mij tot de feiten bepalen, mijnheer Holford. En daar ik nu wel moet vrezen, dat u uw woede en verontwaardiging slechts met moeite zult kunnen beheersen, verzoek ik u vriendelijk, deze gevoelens niet op luidruchtige wijze tot uiting te brengen. Vergeet niet dat het bijna half twee in de nacht is. Ik heb de man gezien, die dit halssnoer in uw kamer bracht. U weet natuurlijk van wie dit snoer is ?

— Wie zou dat niet weten ? Het is het diamanten halssnoer van Lady Knollys. Maar wie is de man ? Noem de naam van de schurk ?

— Alleen wanneer u mij belooft, rustig te blijven.

— Ik belooft het u, ik ben absoluut kalm, ik heb wel een vaag vermoeden wie dit grapje geleverd heeft, het is Guy Dawson, de neef van Lady Colebrooke.

Raffles knikte alleen bevestigend, en geruime tijd bleef het doodstil.

Holford was opgestaan, en leunde met gebalde vuist op het tafelblad. Zijn bruine ogen schitterden op dit ogenblik wraakzuchtig, de aderen op zijn voorhoofd waren gezwollen, en hij had blijkbaar de grootste moeite zich te bedwingen.

Raffles, die zich vooral niet wilde blootgeven, vroeg zacht :

— Die man is zeker uw speciale vijand ?

— Ja, antwoordde de jonge romanschrijver fluisterend.

— Mag men weten waarom ?

Holford aarzelde.

Toen antwoordde hij weifelend :

— U hebt mij ongetwijfeld een hele grote dienst bewezen, mijnheer de Onbekende en dat zal ik niet gauw vergeten. Maar ik weet niet of ik wel mag zeggen, welke reden die man heeft om mij te haten.

— Laat mij er eens naar raden, hernam Raffles kalm. Er zijn maar heel weinig zaken, die zulke wraakgevoelens rechtvaardigen en daarvan is de voornaamste de liefde, of beter gezegd de hartstocht.

— Zo is het. Waarom zou ik het ook verzwijgen ? Ik weet, dat het mijn medeminnaar is.

— Dan ben ik zeker ook niet ver van de waarheid, als ik vermoed, dat het meisje hier in huis is en zich onder de gasten bevindt ? U hoeft mij niet te antwoorden, ik zie het al aan uw gezicht.

— O, hij zal er voor boeten, zei Holford tussen de tanden.

— Vindt u mij zeer indiscreet, als ik vraag, wat u van plan bent ? vroeg Raffles.

— Vraagt u dat nog ? Ik ga nu direkt naar hem toe, en zal hem het collier in zijn gezicht smijten, ik zal hem afranselen, tot ik van vermoeidheid moet ophouden, en dan zal ik hem de deur ultrappen.

— Prachtig, zei Raffles lakoniek. Dat pleit voor u. En dan heeft er

hier een nachtelijk toneel plaats, van die aard, dat de oude heer van het meisje, wie hij dan ook zijn mag, zich zal haasten, zijn dochter in uw armen te duwen. U spreekt daar bovendien van een halssnoer, dat u een kleine rol in het drama wilt laten spelen. Maar u vergeet dat dat halssnoer op dit ogenblik in mijn zak zit.

— Maar wat dan? Wat denkt u dan dat ik zou moeten doen?

— Heel eenvoudig, alles op zijn beloop laten. Het doel van die Dawson hoef ik u natuurlijk niet nader te verklaren, dat begrijpt u even goed als ik. Hij heeft het collier uit de kamer van Lady Knollys gehaald, en het in uw koffer gestopt, om u in het ongeluk te storten en u voor goed onmogelijk te maken in de ogen van het meisje, waar u van houdt. A propôs, zij is zeker rijk?

— Ja, helaas, kwam het met een zucht over de lippen van de jongeman.

— Dat dacht ik wel. Ik weet tamelijk veel van die Dawson, hij is een fuifnummer, zijn vader heeft zijn brandkast voor hem gesloten, en een rijke bruid zou hem uit de brand helpen. Is het meisje knap?

— Een beeldje.

— Dat klinkt mooi in de mond van een verliefde schrijver.

— Maar vertel mij nu wat u denkt dat ik moet doen.

— Ik herhaal dat u absoluut niets moet doen. U sluit uw koffer weer, na hem netjes te hebben ingepakt, gij zet hem in uw kast, u gaat weer naar bed en u gaat kalm slapen, totdat gij op de gewone tijd gewekt wordt.

— En dan?

— En dan? Dan zal de marklezin haar halssnoer missen, zij zal het hele huis in rep en roer brengen, de politie wordt gehaald, het personeel wordt verhoord, er zal geen spoor

van braak te vinden zijn, iemand van de gasten moet dus het collier hebben gestolen. Iedereen wordt gefouilleerd, algemene consternatie en verontwaardiging, men komt ook in uw kamer, men vraagt u de sleutel van uw koffer, u hebt die niet, de politie wordt achterdochtig, men breekt uw koffer open... Dawson zal er waarschijnlijk bij willen zijn, om te genieten van zijn wraak, maar men zal niets vinden. En let dan eens op, hoe Dawson op zijn neus zal kijken; neus en ogen zijn er als het ware voor geschapen.

— Maar intussen heeft Dawson dan toch de juwelen weggenomen?

— Natuurlijk, maar wie kan dat bewijzen? Wie? U toch immers?

— Ik? Hoe heb ik het nu met u, mijnheer Holford? Denkt u soms, dat ik bij die comédie aanwezig blijf? Goede hemel, nee, ik zal dan heel ergens anders zijn.

— En het diamanten collier?

— Dat natuurlijk ook.

— Ah zo, ik begrijp het, u blijft bij elkaar.

— U hebt het geraden, mijnheer Holford. Ik vind, dat ik voor mijn moeite wel iets verdien.

— Houdt het mij ten goede, maar ik ben van oordeel, dat u zichzelf toch wel wat hoog honoreert, liet Holford zich horen. U hebt mij ongetwijfeld een hele grote dienst bewezen, ik herhaal het, maar 30.000 pond sterling...

— Ik vind het niet te veel voor een geredde reputatie, mijnheer Holford, hernam Raffles koeltjes, Nee, blijf, alstublieft, op dezelfde plek staan. Doe geen moeite om het diamanten halssnoer in uw bezit te krijgen; ik ben niet van plan het weer af te staan. Van uw standpunt kan ik uw edelmoedige houding heel goed begrijpen, maar ik denk over deze dingen enigszins anders. Het doet er niets toe of Lady Knollys dit

halssnoer heeft, of niet heeft, maar voor mij is het van bijzonder grote waarde. En nu geloof ik dat wij elkaar voorlopig niets meer te zeggen hebben, mijnheer Holford. Werkelijk, u doet er het beste aan als u mijn raad opvolgt en rustig de dag van morgen afwacht.

— En hoe denkt u mij te kunnen beletten, dadelijk alarm te slaan, nadat u met het halssnoer mijn kamer verlaten hebt? vroeg Holford.

— Alleen door u er aan te herinneren, dat ik het was, die uw eer en goede naam gered heb, antwoordde Raffles op korte toon, terwijl hij door de gaten van het masker heen de jonge schrijver recht in de ogen keek.

Een ogenblik heerste er stilzwijgen in het vertrek, en toen hernam Holford op gedempte toon:

— U hebt gelijk, u hebt mij aan mijn plicht herinnerd. De eer moet een man boven alles gaan, en nu gij de mijne gered hebt, is het mij onmogelijk u in het verderf te storten. U kunt het huis dus ongemoeid verlaten.

— Ik dank u, was alles wat Raffles zei. Ik wist dit, en ik wil u niet verzwijgen, dat ik er rekening mee heb gehouden.

Het volgende ogenblik was Raffles bij de deur. Hij opende ze, en het laatste wat hij zag, was, hoe Holford langzaam zijn koffer weer begon te vullen met de kledingstukken die Raffles er had uit gehaald.

Op de gang gekomen bukte deze zich nog even voor het sleutelgat, overtuigde zich, dat Holford rustig bleef doorgaan met zijn werk, en sloop toen haastig de gang af.

Hij beklom met katachtige tred de trap naar de hoger gelegen verdieping, en het was alsof zijn zwarte gestalte zich plotseling oploste in de duisternis.

De volgende ochtend omstreeks

negen uur zaten bijna alle gasten aan de welvoorziene ontbijttafel in de eetzaal gelijkvloers.

Alleen de ouden van dagen waren nog niet present.

Maar Lady Knollys, die liever dadelijk in zee zou zijn gesprongen, dan zich onder de oudjes te laten rangschikken, zat al aan tafel, gekleed in een wit zomerjaponnetje, dat misschien een jong meisje van achttien jaar heel aardig zou hebben gestaan, maar dat haar belachelijk maakte.

Guy Dawson was eveneens aanwezig, en zijn gezicht had een ongezonde, vaalbleke tint.

Nu en dan loerde hij verstolen naar Holford, die zich echter voortreffelijk wist te beheersen, zoals Raffles met genoegen opmerkte, en er echt niet uitzag als iemand, die 's nachts zo'n vreemd avontuur heeft beleefd.

Hij praatte opgewekt met Grace Morton, die aan het spiedend oog van haar vader ontsnapt was, en er uitzag als de lente in eigen persoon.

Ongeveer een kwartier later, terwijl het ontbijt nog niet voor de helft genuttigd was, vloog plotseling een gangdeur open, en de kamenier van lady Knollys stormde binnen, bleek als een doek, en blijkbaar hevig opgewonden.

— Mylady! O mijn hemel... Mylady! riep zij uit, en het scheen alsof zij ieder ogenblik zou kunnen flauw vallen, zozeer was zij over haar zenuwen.

— Wat is er, Daisy? riep lady Knollys uit. Waarom kom je hier zo plotseling binnenvallen? Waarom zie je zo bleek? Zeg dan toch iets.

Het was duidelijk dat de arme kamenier niets liever wilde, maar de schrik scheen haar stom te hebben gemaakt.

Eindelijk kon zij er stotterend uitbrengen:

— De juwelen... uw diamanten halssnoer...

— Nou ?

— Het is gestolen.

De markiezin was opgestaan, maar zij viel direkt weer op haar stoel en deed wat iedere andere vrouw in haar omstandigheden ook zou hebben gedaan, zij viel flauw.

In een ogenblik was het hele huis in rep en roer.

Alle gasten waren opgesprongen en renden als opgeschrikte konijnen in alle richtingen door elkaar.

Lady Colebrooke, die precies afgestemd om de tien sekonden een harde kreet uitte, waarom en met welk doel begreep zij zelf niet best, draafde het hele huis door, om naar haar flacon vlugzout te zoeken, die zij naderhand in haar handtasje bleek te hebben, de bedienden holden, zonder het minste nut, trap op, trap af, alsof zij krijgertje speelden, botsten elkaar tegen het lijf, en maakten rechtsomkeer, om weer tegen andere personen aan te botsen.

De kolonel was op het lawaai afgekomen en vond hier een ongezochte en vurig gewenste gelegenheid, om enige van zijn meest schilderachtige vloeken los te laten, die hij, zeer tegen zijn zin, in dit deftige gezelschap had moeten weerhouden.

Zij rolden in ongelooflijke rijkdom over zijn lippen en telkens, wanneer men dacht, dat hij zijn voorraad uitgeput had, bleek het, dat de oude ijzervreter alleen even adem schepte, om opnieuw met frisse moed te kunnen beginnen.

Dit bleek hem blijkbaar enorm op te luchten, want een kwartier later zag men hem rustig in het park zitten, verdiept in de Times, met een grote sigaar in zijn mond, en alsof het hele geval hem totaal niets interesseerde.

Lady Knollys was intussen met veel moeite weer bijgebracht, en van

dat ogenblik af was het, zoals men dat gewoonlijk pleegt uit te drukken, alsof de hel was losgebroken.

De dame begon met de eetzaal met grote schreden heen en weer te lopen, de armen ten hemel geheven, zoals zij op het toneel herhaaldelijk had zien doen, jammerklachten slakend, en alle bewoners van het huis, van hoog tot laag, overstelpend met bedreigingen.

Na verloop van ongeveer een kwartier scheen zij pas goed te beseffen, wat er eigenlijk was gebeurd.

En de trotse markiezin, die door haar huwelijk met markies Knollys, destijds een kwajongen, die niet besepte, dat een buffetmeisje nooit tot zijn stand kon worden opgeheven, zo hoog op de maatschappelijke ladder was gestegen, bleek, als de omstandigheden het vereisten, een ware furie te zijn.

Haar stem klonk als een misthoorn.

— Mijn juwelen ! Mijn halssnoer ! Ik wil mijn halssnoer terug hebben ! Geef mij mijn halssnoer terug ! Grijp de dief ! Laat men direkt de inbreker vóór mij brengen, ik zal hem de ogen uitkrabben ! Politie ! Haal de politie ! Tien man, twintig man, zestig man, als het nodig is ! Laat het huis omsingelen, zodat niemand kan ontsnappen ! Wat staan jullie mij allen aan te staren ? Is hier dan niemand, die zich het lot van een ongelukkige, bestolen vrouw aantrekt ?

Inderdaad scheen niemand dit van plan te zijn, want op deze vraag volgde alleen maar stilzwijgen ; maar toen trad lady Colebrooke naar voren en zei, terwijl zij zichzelf tot kalmte dwong, ofschoon zij ten hoogste verontrust en overstuur was :

— Wees gerust, tantelief, lieve Ellen, wil ik zeggen, alles is nog niet verloren, het is misschien maar een vergissing ; Daisy is misschien in de

war, het is toch wel mogelijk, dat u de diamanten gisteren nog verlegd hebt, zonder er haar iets van te vertellen.

Als een duiveltje uit een doosje sprong de markiezin overeind, greep haar rokken bijeen, om harder te kunnen lopen en liep naar haar kamer met een vaart, die een beroepshardloper haar zou hebben benijd en die de verbazing opwekte van allen, die het zagen.

Een ogenblik daarna klonk uit haar kamer een heftig gestommel: lady Knollys was bezig de meubels en haar bagage te onderzoeken. Maar hoe zij ook zocht, het diamanten halsnoer was en bleef verdwenen.

Na een half uur waren alle gasten weer in de eetzaal verzameld.

Het was stil in de grote kamer, bijna plechtig stil, want hier zat een dame, die in een enkele nacht dertig duizend pond sterling armer was geworden.

De bedienden, al lang op de hoogte gesteld door de kamenier, hadden dadelijk het hele huis doorzocht, maar zij hadden niet het minste spoor van braak kunnen ontdekken.

Alle ramen waren nog altijd gesloten, de deuren ook, en een spoor van een ladder of van een voetstap viel niet te ontdekken.

En zo kwam men er dan ook spoedig toe, elkaar met enig wantrouwen aan te kijken, want geleidelijk won de overtuiging veld, dat de dader zich binnenshuis moest hebben bevonden en er dus waarschijnlijk nog was.

Men had de politie gebeld en de man, die daartoe het initiatief had genomen, was Dawson, de neef van lady Colebrooke.

De jongeman had zich voortdurend heel ijverig betoond en hij was het ook geweest, die in overweging had gegeven, dat niemand het huis

zou mogen verlaten.

Zo zat men daar zwijgend bijeen, monsterde elkaar, zei van tijd tot tijd een enkel woord en keek naar lady Knollys, die zat als het beeld der verdrukte onschuld, en die al haar meisjesachtige jeugdigheidplotseling verloren scheen te hebben.

Toen klonk buiten een claxon en enige minuten later werden drie heren aangediend, die zich ontpopten als inspekteur Grasshopper, detective Spleen en brigadier Hotch.

Het drietal werd in de eetzaal gelaten en het was alsof een processie door een kerk kwam.

Maar lang duurde deze plechtigheid niet, want de bestolen dame vloog overeind, stormde op Grasshopper toe en een ogenblik scheen het, alsof zij hem om de hals wilde vliegen.

Zover kwam het echter niet en de bestolene vergenoegde er zich mee, een half dozijn keer achter elkaar met schelle stem te roepen:

— Mijn juwelen! Mijn collier! Mijn juwelen! Mijn collier!

Grasshopper probeerde haar zo goed mogelijk te kalmeren, bracht haar naar een stoel, kuchte eens, keek streng de kring in het rond en begon:

— Mag ik weten wie mij heeft opgebeld?

— Dat was ik, inspekteur, kwam Dawson haastig.

— Uw naam?

— Guy Dawson; ik ben de neef van lady Colebrooke, de eigenares van dit huis. Ik heb u al verteld dat de bestolene lady Knollys is.

— Mijn juwelen! Mijn collier! gilde deze dame. Ik moet en ik zal het terug hebben! Een uniek collier in heel Londen. Ik mag zeggen, dat zelfs de koningin er zo een niet heeft.

— Kalmte is in de eerste plaats vereist, antwoordde inspekteur Gras-

shopper. Wanneer u zo goed wilt zijn, mij kalm te antwoorden op mijn vragen, dan zou dit het onderzoek zeker vergemakkelijken. Brigadier, zorg er voor dat direkt alle bedienden in het bediendenvertrek bijeen komen.

Hotch salueerde en verliet het vertrek. De inspekteur wendde zich nu tot de markiezin en begon:

— Wanneer mistte u het collier het eerst?

— Ik heb het niet gemist; mijn kamenier kwam mij zeggen dat het weg was.

— Is zij hier?

— Zij staat vlak naast u.

Grasshopper wendde zich tot Daisy, die bleek en bevend naast hem stond, keek haar onderzoekend aan en vroeg:

— Zorgt u altijd voor het wegbergen van de juwelen van uw meesteres?

— Nee, dat doet mijn meesteres altijd zelf, maar ik weet wel altijd, waar zij worden opgeborgen.

— Waar waren zij vannacht?

— In de secretaire, in een van de laden.

— Wanneer hebt u gemerkt, dat zij er niet meer waren?

— Vanochtend om negen uur.

— Wat had u op dat uur met de diamanten te maken?

— Ik had er niets mee te doen, mijnheer, ik wilde alleen een paar ringen van de markiezin ook in de lade leggen; toen zag ik natuurlijk direkt dat het snoer verdwenen was.

— Wat deed u toen?

— Ik heb er nog een kwartier overal naar gezocht en toen ben ik dodelijk verschrikt naar beneden gelopen om het mylady te zeggen.

Spleen, die al bij het begin van het verhoor het vertrek had verlaten, kwam nu weer terug en zei op halfuide toon tot de inspekteur:

— Ik heb het vertrek van lady

Knollys al onderzocht en er is nergens een spoor van braak te ontdekken. Ik vond het raam gesloten, geen enkele indruk op de vensterbank, niet het minste spoor op de ruit, niets. Als er dus is ingebroken, dan moet de dief langs een andere weg zijn binnen gekomen.

Grasshopper wendde zich tot de gastvrouw en vervolgde op fluisterende toon:

— U zult wel zo goed zijn, mylady, mij een lijstje van alle gasten te geven, hoog of laag, en er bij tegenwoordig te zijn, als ik de bedienden ondervraag, zodat u er voor kunt instaan, dat geen van hen zich kan hebben verwijderd.

De gravin van Colebrooke knikte zwijgend, en de twee politiebeamten verlieten het vertrek.

Er verliep bijna een uur, voor zij weer terugkeerden, want het landhuis was groot, en de gasten bleven achter in een stemming, die zich beter raden dan beschrijven laat.

Het gezicht van Grasshopper stond ernstig toen hij weer binnenkwam.

Hij scheen even te aarzelen, en zei toen op luide toon:

— Het spijt mij meer, dan ik u kan zeggen, dames en heren, maar het betreft hier een heel ernstig geval en ik ben dus wel gedwongen, u te verzoeken het huis niet te verlaten, voor ik er toestemming toe geef. Ik heb al een uur geleden getelefoneerd om een vrouwelijke dektive, die spoedig hier zal zijn en in opdracht heeft, de dames te fouilleren. Met de heren kan dat nu al gebeuren. Ook zal ik alle vertrekkenden grondig moeten laten onderzoeken.

Hier en daar werden luide kreten van protest gehoord en kolonel Morton, die weer was binnengekomen, zag gelegenheid in de algehele consternatie, nog een paar van zijn kernachtigste vloaken te plaatsen, die gelukkig in het tumult verloren

gingen.

Men begreep echter blijkbaar dat er niets aan te doen viel en de heren onderwierpen zich dus, morrend en zwaar uit hun humeur, aan de door de inspekteur bevolen maatregelen.

Zij werden een voor een in een kleine zijkamer gelaten en gefouilleerd.

De vrouwelijke detektive verscheen en deed vlug en handig hetzelfde bij de dames.

Het onderzoek leverde totaal niets op.

Daarop begon men met het nasnuffelen van de logeerkamers.

Uren gingen er mee heen; de lunchtijd was zelfs al verstreken, iedereen was hongerig en nijdig, lady Colebrooke klaagde over een barstende hoofdpijn, de markiezin viel van de ene flauwte in de andere, de kolonel vloekte in de eenzaamheid in vijf minuten meer dan anders in een week, maar het diamanten snoer

werd niet gevonden.

Dawson had het zo weten aan te leggen, dat zijn kamer het eerst werd doorzocht en hij was ook bij het onderzoek van alle andere vertrekken aanwezig.

Tenslotte kwam het vertrek van Edgar Holford aan de beurt, maar ook hier vond men niets, om redenen die de lezer bekend zijn...

Het was toen drie uur in de middag.

Toen nam Raffles Brand een ogenblik terzijde en fluisterde hem grinnlachend toe:

— Heb je op het gezicht van Dawson gelet, toen zij niets in de koffer van Holford vonden?

— Ja, ik heb speciaal op hem gelet.

— Beschrijf mij je indruk eens?

— Hij zag er uit, als een man, die zijn laatste geld aan een glas melk heeft besteed en er een duizendpoot in vindt.

HOOFDSTUK VI

WAAR DE JUWELEN BLEVEN

Natuurlijk was de zaak hiermee nog niet afgelopen.

Het hele huis werd van de zolder tot de kelder doorzocht, de vertrekkenden van de bedienden werden in alle hoekjes en gaatjes doorsnuffeld, men brak zelfs de planken hier en daar op, kisten en koffers werden leeggehaald: de diamanten waren onvindbaar en Grasshopper was tenslotte, bleek van moeheid, wel verplicht te erkennen, dat hij geen kans zag onder deze omstandigheden de bestolene van dienst te kun-

nen zijn.

Dit was voor lady Knollys aanleiding om opnieuw als een woedende visvrouw te keer te gaan, maar het hielp haar niets; de politiemannen verlieten het huis, maar twee inmiddels ontboden agenten zouden in het huis ingekwartierd worden, om een oogje in het zeil te houden. Grasshopper beloofde de vrouw des huizes, dat hij een prima detektive zou zenden, aan wie het misschien nog zou lukken de diamanten op te sporen.

De inspekteur zelf echter geloofde geen ogenblik meer aan de mogelijkheid, dat de stenen gestolen konden zijn.

Volgens zijn vaste overtuiging, waren zij ergens weggeraakt en vroeg of laat, als men maar goed zocht, zouden zij worden teruggevonden.

Dawson was in een humeur, dat met geen pen te beschrijven is. Hij begreep natuurlijk, dat er iets gebeurd moest zijn, waardoor zijn verraderlijk opzet mislukt was, maar wat het geweest kon zijn, dat ging zijn petje te boven.

Dawson peinsde over de kwestie, tot hij er half suf onder werd, maar dit bracht hem de oplossing niet nader.

's Namiddags waren de gasten alweer aan het wandelen, roeien of vissen gegaan, daar het natuurlijk onmogelijk geweest zou zijn, hen te dwingen binnen te blijven, terwijl enkele anderen, na een tamelijk koel afscheid, hals over kop waren vertrokken.

Wat Holford zelf betreft, het stond nu voor hem vast, dat de man met de zwarte mantel en het masker, die hem in het holst van de nacht had gewekt en zo'n wonderlijk gesprek met hem had gevoerd, zich onder de gasten had moeten bevinden, maar wie was het geweest? Het was onmogelijk geweest, de gestalte van de man te onderscheiden, onder zijn wijde mantel en hij had klaarblijkelijk zijn stem veranderd. Er waren onder de gasten een tiental mannen geweest, die allen even goed de nachtelijke bezoeker hadden kunnen zijn en het was dus onbegonnen werk, er naar te zoeken.

Trouwens, die man had hem voor een schande bewaard, voor erger misschien nog en zelfs al had de jongeman precies geweten, wie des nachts in zijn kamer was geweest,

dan nog zou hij hem waarschijnlijk niet hebben verraden.

Er verliepen intussen enige dagen en in die tijd vertrokken er gasten en kwamen er nieuwe aan.

Na vier dagen vertrokken ook Raffles en Brand voorgoed, nadat de eerste al hele dagen afwezig was geweest om een reden, die zelfs Brand niet kende...

Er was een detektive verschenen, die nogmaals het hele huis doorzocht had, zonder het minste resultaat, en de man had onverrichterzake zijn koffer weer moeten pakken.

Lady Knollys was wanhopig en zij loofde in de bladen een bedrag van duizend pond sterling uit voor degene, die haar weer in het bezit zou stellen van het kostbare halssnoer.

Op de dag, nadat Raffles en Brand vertrokken waren, meldde zich een heer, vrij eenvoudig gekleed, die een visitekaartje liet afgeven, waarop met fraaie letters gedrukt stond: Elias Drum, particulier detektive.

Hij werd dadelijk bij lady Knollys, die juist de volgende dag zou vertrekken, toegelaten, en liet zich de zaak van de diamanten uiteenzetten.

Hij luisterde met de grootste aandacht toe en zei, toen de markiezin klaar was:

— Als ik mijn mening mag zeggen, mylady, dan geloof ik, dat de diamanten onmogelijk ver kunnen zijn. Natuurlijk ga ik daarbij van de veronderstelling uit, dat het hele huis grondig doorzocht is.

— Maar waar kunnen zij dan zijn, als zij niet in het huis zijn? riep lady Colebrooke uit, die bij het gesprek aanwezig was.

— Oh, er zijn nog schuilplaatsen genoeg, al zijn zij niet binnenshuis, zei Elias Drum. De meeste huizen zijn namelijk voorzien van een dak en ik ken geen bergplaatsen, geen schuilplaatsen, zo goed voor het doel

geschikt, als vlieringen en daken.

— Maar veronderstel een ogenblik, dat de dief de diamanten daar verborgen had, denkt u, dat hij ze dan niet al lang zou hebben weggehaald? riep de markiezin op verachtelijke toon.

— Dat is echt niet zo gemakkelijk als u denkt, mylady, antwoordde Drum kalm. Vergeet gij dan de twee politieagenten, die hier nog steeds in huis zijn en die zeker ook 's nachts wel een oogje in het zeil zullen houden?

— Misschien heeft mijnheer Drum wel gelijk, merkte lady Colebrooke op. Het is, lijkt mij, gemakkelijker het gestolene ergens te verbergen, dan het later weer te gaan weghalen.

— Zo is het mylady, kwam Drum enige malen met het hoofd knikknend. Als de dief onder de gasten was, dan zal hij zich wel eens bedacht hebben, alvorens de hele onderneming in gevaar te brengen, door op een ongunstig tijdstip de buit te voorschijn te halen. Hij zal dan integendeel rustig zijn tijd afwachten. Wilt u mij toestaan, mylady, nog eens een onderzoek in te stellen?

— U kunt doen wat u wilt, mijnheer.

Drum stond op, boog en verliet het vertrek, nadat lady Colebrooke om Green, de butler, had gebeld, die de detektive de weg zou wijzen door het huis.

Green mopperde wel een beetje, want hij was wat vadsig en corpulent uitgevallen, maar hij ging toch Drum voor en de tocht door het huis begon. De detektive hield zich echter maar kort op in de verschillende vertrekken, want zijn instinct scheen hem direkt naar het dak te leiden.

Het duurde niet lang, of de beide mannen stonden op de vliering en Drum liep direkt naar een tamelijk

steile ladder toe, die tegen een dakluik geplaatst was.

— Moet ik daar ook op? vroeg Green met een benauwd gezicht.

— Die moeite kunt u zich wel besparen, beste vriend, ik zal de weg boven zelf wel vinden, antwoordde de detektive. Wacht hier maar even op mij of ga aan je werk, net zoals je zelf wilt.

En met deze woorden begon Drum de ladder te beklimmen.

Hij duwde het luik open en klauterde op het dak. Het had een tamelijk grillige vorm, wat de indeling van het huis meebracht, sprong hier in, week daar naar buiten uit, vertoonde op de ene plek een recht vlak, en een stukje verder weer een schuine helling.

Drum bleef een ogenblik stilstaan, liep een tiental meter over het dak en bereikte eindelijk de rand aan de achterkant van het huis.

Hier bevond zich een brede dakgoot, aan het einde voorzien van een regenpijp. Drum stapte in de goot en liep tot de plek, waar de regenpijp omlaag liep.

Hij knielde in de goot neer, stroomte zijn mouw op, stak de arm tot aan de elleboog in de pijp, tastte even rond, trok de arm terug en tussen zijn vingers glinsterde iets; hij hield het diamanten halssnoer van de markiezin van Knollys in zijn hand. Hij richtte zich op en een vreemde glimlach vloog over zijn gezicht. Hij wikkelde het halssnoer in zijn zakdoek, stak het in zijn zak, klom weer over het dak naar het luik en daalde de ladder af. Van Green was niets meer te vinden.

Drum ging dus alleen de trap af en stond een ogenblik later voor de deur van het vertrek van de markiezin.

Hij klopte aan.

— Binnen, riep een stem.

Drum opende de deur en trad bin-

nen.

Lady Knollys zat voor haar schrijfbureau. Zij wendde zich om en vroeg, toen zij de detektive herkende:

— En?

— Zeg mij eerst eens mylady, heeft het u erg aangegrepen, toen u het collier miste?

— Dat kunt u wel begrijpen, mijnheer. Waarom vraagt u dat?

— Omdat ik anders zou moeten vrezen, dat de plotselinge blijdschap, als... misschien...

— Spreek in 's hemelsnaam, mijnheer, spreek. Ik beloof u, dat ik kalm zal zijn, riep lady Knollys. Wat bedoelt u met die woorden? Hebt u... hebt u inderdaad de diamanten terug gevonden?

— Hier zijn zij mylady, antwoordde Drum eenvoudig. En hij hief het collier in de hoogte.

De markiezin vloog er op af als een tijger op zijn prooi en ontrukte de detektive als het ware het hals-snoer, bezag het eens goed en sloot het toen met koortsachtige snelheid veilig weg in haar juwelenkistje.

— Ik dank u mijnheer, ik dank u duizendmaal. O, ik ben rijk genoeg en ik zou andere juwelen kunnen kopen, maar ik was speciaal aan dit snoer gehecht, omdat niemand anders er zo een heeft in Londen.

— Ik begrijp u volkomen, mylady.

— Zeg mij eens, waar hebt u het gevonden?

— De dief had het snoer aan een kram binnen in de regenpijp bevestigd, mylady. Wie zou het daar ook gezocht hebben?

— U bent een schrandere man, mijnheer Drum. Ik dank u nogmaals en ik zal direkt een cheque voor u schrijven. U hebt de vijfhonderd pond ten volle verdiend.

— Vijfhonderd? herhaalde de detektive en zijn wenkbrauwen gingen de hoogte in. Ik meende in de ad-

vertentie gelezen te hebben, dat er duizend uitgeloofd waren.

— U hebt gelijk. Ik vraag u excuus. Waar zit mijn verstand? Een cheque van duizend pond dus. Waar zal ik haar betaalbaar stellen?

— Het liefst in Stonehaven, mylady, daar woon ik. De Midland Bank is goed.

De markiezin had haar chequeboekje genomen, vulde haastig een cheque in en overhandigde deze aan Drum, die het papiertje aannam, even doorlas en het heel kalm in zijn portefeuille stak.

— Mylady, er blijft mij niets anders over dan afscheid van u te nemen en mijn blijdschap uit te drukken, dat het mij in zo korte tijd gelukt is, u uw eigendom terug te geven.

De detektive boog diep, de markiezin knikte hem genadig toe en even later stond Drum weer in de gang.

Hij liep haastig de trap af, bereikte de hall, opende de voordeur en liep door het park naar het hek, dat een haastig toesnellende bediende voor hem opende.

Op de weg draaide hij zich nog eens om naar het huis. Voor het raam op de tweede verdieping ontdekte hij de gestalte van markiezin Knollys. Zij bekeek haar pas teruggevonden diamanten.

Weer verscheen er een eigenaardige glimlach op het schrandere gezicht van de detektive en daarop liep hij haastig naar een kleine, maar snelle auto, die op ongeveer honderd meter afstand stond te wachten.

Achter het stuur zat niemand anders dan Charles Brand.

— Welnu, Edward, zo zei deze tot de Grote Onbekende, zodra zijn vriend naast hem plaats had genomen, wil je nu eindelijk eens zeggen, wat deze tocht eigenlijk betekent?

— Wel, ik wilde graag de duizend pond van de advertentie verdienen. En rijd nu maar vlug naar Stonehaven. Daar wil ik de cheque gaan verzilveren.

— Wat is dat nu ? riep Brand uit. Waarom dit toch allemaal ? Wil je me wijs maken, dat je genoeg hebt genomen met duizend pond sterling en de markiezin het snoer hebt teruggegeven, dat je zelf op het

dak verborgen had en dat er dertig duizend waard was ?

— Wees gerust. Ik heb haar een snoer diamanten terug gegeven, beste kerel, maar het was vals. Het echte zit hier veilig in mijn binnenzak. En rijd nu maar snel door, want binnen een paar uren zal zij het bedrog wel ontdekt hebben. En ik moet mij dus haasten, haar cheque te innen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE VERLATEN MIJN

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

LL.

NAAM :

ADRES :